

Zas Lóránt

Nem Koppányt

(„Csupán magyar...” – Stampa Lászlónak)

Nem Koppányt siratom, hanem
a harci kedvet, a kopját
siratom, a tegezt, a lándzsát,
a harci mént, hogy mindenért
és mindenkinek megfeleljek,
hogy dédapámmal és unokámmal
ott legyek Mohácsnál, Majténynál,
Világosnál, Visegrádnál,
a Bánátban és Bácskában,
ahol csak csatánk van,
és magammal rántsam a
törököt Nándorfehérvár
bástyájáról a halálba,
hogy Zrínyivel haljak vad-
kantól és cselszövéstől,
amelytől annyiszor haltak
eleink átkot hörögve
a császárra. Nem Koppányt
siratom, világtájakra
vágott testéből vér szívárog,
Jézusunk Ő, megfeszített, fel-
négyeltetett: Trianon-előtti
tálca, László feje, Dózsa trónja,
pernyébe fúlt forradalmaink
szalmalángja, haduraink:
Emese, Álmos, Árpád nem
nemzettek elég gyermeket
a világra. Nem Koppányt
siratom, hanem az almafákat,
bozótjainkat, cserjéseinket,

fűzfáinkat, fenyveseinket
és tölgyeinket, szél, ha támad,
parazsat, pattogó szikrát,
palánkba harapó duhaj lángot,
Koppány seregét siratom:
Bornemissza Gergőt, Esze
Tamást,
Bercsényit, Bemet, a pesti
srácot,
aki csatázott. Nem Koppányt
siratom, hanem az orosz
hómezőbe vesztett, a bakó
Bogártól felhúzottat, meg-
gyalázott asszonyainkat,
sírokat, a keresztet.
Álmainkat siratom,
regéinket, a meséket,
Fanyűvő Jánost siratom,
Árgyelust, Tündér Ilonát,
az egri nőket, igriceinket
siratom, táltosainkat,
Prohászkat, Apor Vilmost, a
fállábú Jánost: húsunkból
és vérünkéből még eposz
nőhet. Nem Koppányt siratom,
hanem a tartást, a mindent
kimondó szót, az esküt, ami
kötött. Nem Koppányt siratom:
magamért ejtek könnyet.

1995. március 13.

